

Tamkaj so travniki, tiho tam polja ležijo,
 v daljo prehajajo, v temni se senci gubijo.
 Morda gre koscec po polju, posred senožeti —
 duša, posluhni mi! — ali ne čuješ ga peti?
 Morda škrjanec dviguje nad rosno se njivo —
 roko na čelo! — ne vidiš ga, pesmico živo?
 Toda nikogar ni, duša ne vidi, ne čuje:
 kje je tam polje — globoko in daleč samuje —
 kje je tam polje in kje je tam pesem umrla,
 ko zazvenela je komaj boječe iz grla! —
 Pa planili preko slemena že prvi so žarki,
 da sunkoma zjokalo v hoji se je, samotarki:
 o nizko, tak nizko zasenčeni legel na zemljo je hlad!...
 in ti, moja duša osamljena — kolikokrat
 na tebi mrazovi leže, leži dvoma razkol,
 ko pali te jutro, a ni ti ga vzreti mogoče,
 ko v tebi zaman valovi hrepenenje pekoče,
 da bi izpovedati mogla pritajeno, težko bol —:
 objela bi zarjo — in kot si vse bliže nebes,
 tesneje, hladneje zagrnejo teme te čezinčez. —

Na nebu pa dvignila roka krvava se je kot ukaz,
 in novega soka na polja široka,
 na duše razsipalo je od oboka —
 opojno zavriskalo skozi prebujen je čas!...

Vojeslav Molè:

S m e h.

Roze, breze, brazde razorane, Ni jesen še šla skoz tihe gaje,
 grlic ščebetanje, šum lesov, — dihajoča pesem o grobeh?
 sanje, sanje v zarje zasejane, A skoz moje pozlačene kraje
 še ste polne purpurnih cvetov? kakor čudo roma sveti smeh.

In pozdravlja vse gasnoče zarje,
 ves v škrlat zaviti kot svet menih —
 in pred vedno višje gre oltarje
 smeh moj, romar blažen, tajen, tih.

fajni peserini, ti sevej → ti ga homej rani —
Debeljuna + glaser + mo
Lu kar jih podobnih tak
breč: 7/12 15